

Гласъ“, прѣзъ 1883 г., г-нъ Юрданъ Михайловъ, родомъ отъ Сливенъ, днесъ редакторъ на „Свѣтлина“, е описалъ накратко Сливенъ, като е далъ и нѣкои цѣнни забѣлѣжки за сливенскитѣ обичаи.¹⁾ Това е единъ отъ рѣдкитѣ астиграфични и фолклорни опити, колкото и да е въ бѣгли черти. За сега ще цитираме отъ него само туй, което настоящиятъ отдѣлъ изисква. „До освобождението, пише Михайловъ, населението на Сливенъ е било $\frac{5}{6}$ бѣлгарско.

Прѣзъ войната 1877—1878 три четвърти отъ населящитѣ южната часть на града турци избѣгватъ, а съ това градътъ взема още по-бѣлгарски колоритъ. Споредъ официалната статистика на областното румелийско управление въ Сливенъ до 1883 г. имало 2678 кжци, 3870 сѣмейства съ 16,593 жители, отъ които 12,643 бѣлгари (6,356 отъ мжжки и 6,287 отъ женски полъ), 1,375 турци и 1,396 туркини, 340 цигани и 351 циганки; 132 арменци и 144 арменки; 120 евреи и 119 еврейки.“

Единъ отъ по-новитѣ и добри познавачи на Бѣлгария и бѣлгарина, духовитѣ и много обѣщающъ бѣ Захария Стояновъ, родомъ отъ Медвенъ, възпитаникъ на котленскитѣ и сливенски балкани и горещъ поклонникъ на сливенскитѣ „хайдутѣ.“ Въ неговигѣ трудове, Сливенъ и околноститѣ му не рѣдко се споменуватъ. Заслужва да се спомене духовитото му сравняване на котленци съ сливенци.

Частично засѣгнати нѣкои сливенски кжтове се намиратъ въ списанието „Родина“ (София), подъ перото на неговия редакторъ-ступанинъ Тодоръ Бѣчваровъ, родомъ отъ Сливенъ.²⁾

Сливенъ у западни автори прѣзъ втората половина на миналия вѣкъ.

Единъ отъ мнозината учени естествоиспѣтници, като Фривалдски, Буге, Тула и т. н., които сж намирали богатъ материялъ за своитѣ изслѣдвания въ Балканския П-въ е и

¹⁾ „Народний Гласъ“, Пловдивъ, май, 1883, бр. 395—396.

²⁾ Ср. запискитѣ му за туристическия съборъ въ Сливенъ, 25 май, 1903 г., дѣто той описва „прѣлеститѣ на Синитѣ Камъни и дивния, откритъ отъ тия висини, околень хоризонтъ“, кн. VI и VII. 169—176.